

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ НА ДЕПУТАТИТЕ
НА ТРУДЕЩИТЕ СЕ И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ
ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XI, бр. 66 (588)

Търново, четвъртък 2 юни 1955 г.

Отд. бр. 20 ст.

Вечно Живите

На страниците на славната и героична история на народа ни светлят имената на безброй негови синове и дъщери, паднали в титаничката му борба за свобода и социална справедливост.

Безсмъртно и свято тачени от народа са имената на борците, загинали в Априлската епопея — 1876 г., в боевете на Шипка и при Плевен, в Септемврийското въстание — 1923 г., във въоръжената антифашистка борба и в Отечествена война.

Сред съзвездията от светли имена и образи на борците герои — мъченици отдала всичко за освобождението на народа от петвековното турско иго, от експлоатацията на капитализма и варварството на фашизма — Паисий и Раковски, Хаджи Димитър, Стефан Караджа и Бенковски, Александър Стамболийски и Райко Даскалов, Димо Хаджидимов и Борис Хаджисотиров, Яко Доросиев и Коста Янков, Антон Иванов и Станке Димитров, Христо Михайлов и Владо Тривков, поетите Сергей Румянцев и Гео Милев, Кърпачев и Вапцаров, Малчика, Лилияна Димитрова, Йорданка Чанкова и много, много други, с особена сила и величие се открояват имената и образите на Ботев и Левски, на Димитър Благоев и Георги Димитров. Имена и образи олицетворение и безспорно и нерушимо доказателство за свободолюбие, безстрашие, героизма и величието на българския народ.

И в родния наш окръг всеки друг и селище, всеки хълм и дол нашенат на българските сърца родни, близки и скъпи имена и образи на борци, герои: капитан Георги Мамарчев и Джаманчи Велчо, Бачо Киро и полк Харитон, Цанко Дюстабанов и Стефан Пешев, Измирлиев и Пановчето, Трифон Саралиев и Марин Попов, Никола Габровски и Панайот Цвекев, Стефан и Боби Денчеви, Тодор Радославов и Георги Саралиев, Димитър Иванов и Петко Ахчиев, Христо Козлев и Димитър Долгеров, Евтим Апостолов и Георги Генев, Деню Георгиев и Пенчо Цонев, Стоян Бъчваров и Ненко Илиев, Стефка Цонева (Буря) и Парашкева Енева (Сона), Митко Палаузов... дълга и неизброима редица на паднали в боя.

В съзнанието на народа, обаче те не умират, живи са и вечно ще живеят. За тях народът е отделил дълбоко в сърцето си безпределна любов

и вечно признателност. Любав и признателност, които вековете с нищо не ще заличат, намерили гениален израз в стиха на пламенния поет и революционер Христо Ботев:

„... Тоз, който падне в бой за свобода,

той не умира...“

Стих, който народът ни пее, пее и ще пее през вековете както в бран, така и в мир, защото:

Под ръководството на родната наша Комунистическа партия, на техния героичен пример, нашият народ и неговата славна младеж се учат и възпитават на беззаветна любов към свободата и Родината — по Ботевски да любят народа, по Ботевски да мразят и ненавиздат неговите врагове.

С техните имена и песни отиваха на бой априлци, септемврици, партизани и воители от Отечествена война и умираха героически с безстрашие на Левски, с пламъка на Ботев, твърдостта на Димитров, себепожертвоваността и великата саможертва на Петлешков и Кочо Честименски.

И днес техният пример е факелът, осветяващ пътя към живота на истински човек, на хилядите наши труженици от заводи и полета, от школи и казарми — ковачници на отлични, ударници, рационализатори и изобретатели.

Ог величието на примера им за достойно и докрай изпълнен дълг към народ и Родина израснаха и израстват хилядите герои на труда, работещи с Ботевски жар, с Димитровска воля и ум за социалистическото изграждане на нашата прекрасна татковина — Народна република България.

Те са живи и вечно ще живеят в сърцата, мислите и делата на народа.

Затова на 2 юни всеки истински патриот и патриотка ще им отдаде заслужена почит, ще демонстрира своята любов към тях и с още по-големи сили ще води борбата за изграждане на икономическата мощ и готовността за отбрана на Родината.

За изпълнение с чест задълженията, произтичащи от Варшавския договор за дружба, сътрудничество и взаимомощ, гарантиращи мира в Европа, сигурността на нашите граници, нашия мирен труд, ни задължава и светлата памет и великата саможертва на падналите в боя за народна свобода.

Посещения на другарите В. Червенков, Г. Чанков, Т. Живков Е. Стайков и други ръководни другари в Ст. Загора и Търново

Другарите Вълко Червенков, Георги Чанков, Тодор Живков, Енчо Стайков, министърът на доставките Руси Христов, министърът на леката и хранителната промишленост Атанас Димитров, завеждащият селскостопанския отдел на ЦК на БКП Георги Костов, завеждащият финансово-търговския отдел на ЦК на БКП Боян Българанов и заместник-министърът на доставките Лалио Ганчев, които взеха участие в работата на Съвещанието на първенците-памукопроизводители, на 31 май посетиха строителството на Старозагорската водоелектроцентрала, парка за отдих и култура „В. И. Ленин“ и машиностроителния завод „Вълко Червенков“ в Стара Загора.

След обед те пристигнаха в Търново, дето посетиха историческите места на „Царевец“, а след това отидоха в с. Арбанаси. Горнооряховско, дето се запознаха с работата по опазването и поддържането на историческите паметници.

През време на пребиваването си в Стара Загора, в Търново и в с. Арбанаси другарите разговаряха с много труженици се. (БТА)

11 години от Стражишката битка

Двадесет и девет май т. г. Денят едва зазорява, а по горските пътеки и пътища откъм селата Чапаево, Камен, Николаево, Г. Сеновец, Стражица, Асеново с коли, с рейсове, с каруци и пеша се стича поток от хиляден народ в местността „Тасладжа“ — стражишките гори. Те идват тук, за да почетат за 11-и път свободно, светлата памет на загиналите 28 борци — герои от Г. Оряховския партизански отряд. На това място 100 самоотвержени борци водиха епичен неравен бой с над 8 хиляди жандарми и фашистка сбирщина.

Днес местността „Тасладжа“ е оживена. Просторните стражишки гори, огласени някога от зловеция вражески куршум, ехтят от бодрите песни на селските художествени колективи.

Двете белокаменни паметни плочи, на които длетото на грижлив майстор е врязало дълбоко имената на загиналите борци, ще напомнят на поколенията за загиналите неустрашими борци за нашата свобода.

На потъналата в горска зеленина естрада застават живите партизани, начело с члена на ЦК на БКП др. Димитър Стойков и другарите Петър Панайотов, Кирил Камбаров, Васил Петков, Трифон Тодоров, Надежда Панайотова, Марин Куков, Николай Ирибаджак, близки на загиналите и ятаци.

Тържеството беше открито с химните на СССР и НРБ от колектива на Окръжния комитет на профсъюза на транспортните работници от гара Г. Оряховица. Другарят Петър Панайотов — Даскала (тогава секретар на Горнооряховския партизански отряд) направи доклад за Стражишката битка.

От представители на масовите и политически организации от окръга и околната бяха поднесени десетки венци.

Сийка Денева
наш окол. дописник

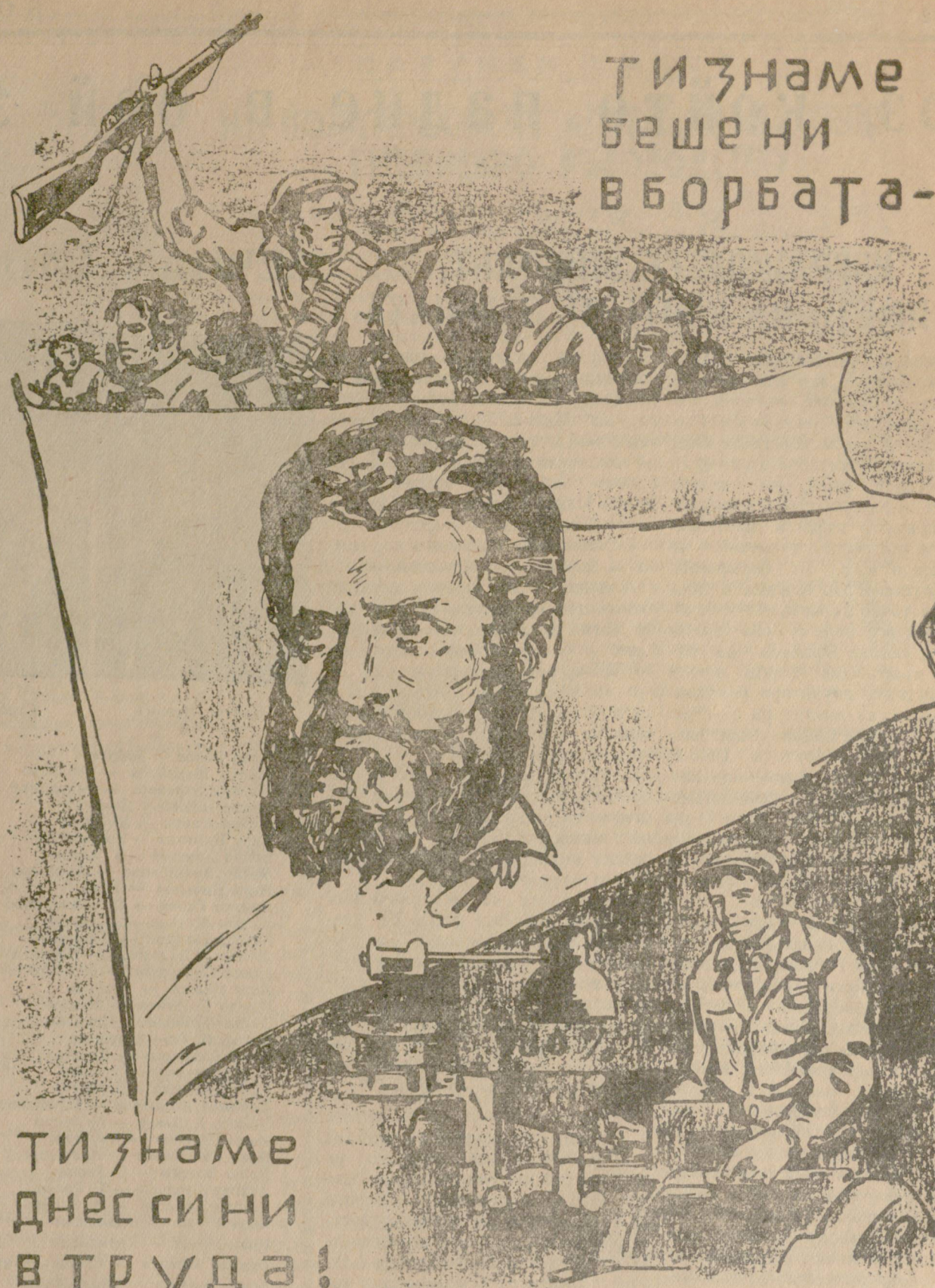
ПОЛИВАТ ЕСЕННИЦИ

За да получат по-богат урожай, кооператорите от ТКЗС „Първи май“ в с. Дичин, Търновско ежедневно изпращат поливачни групи да поливат есенните посеви. Оросената пшеница бързо изменя предишния си вид — става по-свежа, по-светло зелена.

Четвърта полевъдна бригада с бригадир Анчо Кирилов за три дни поля 90 декара. Добре работиха поливачите от IV бригада — Андрей Тодоров Пенев, Стефан Анилов и др.

За 5 дни кооператорите поляха общо 200 декара. С всеки изминат ден поливачите добиват опит и увеличават поливните дневни норми.

Петко Свиридов, дописник

ТИ ЗНАМЕ
ДНЕС СИНИ
В ТРУДА!

Рис.: П. БОРСУКОВ

„Горо, горо, майко мила,
толкоз годин си хранила
мене, горо, юнак стари
с отбор момци и другари, —

храни, горо, такъвиз чеда,
дорде слънце в светът гледа;
дорде птичка в тебе пее,
тоз байрак да се ветрее!“

ХР. БОТЕВ

ВЪЗПОМЕНАТЕЛНА ВЕЧЕР

Вечерният мрак бавно припал над с. Камен, Г. Оряховско. От всички краища на селото се стекоха към площада, който бе празнично украсен и имаше тържествен вид, стотици земеделски стопани, за да отдадат почит на легендарния войвода — Ботев и борците, паднали в борбата против фашизма.

Другарят Йордан Панков откри търже-

ството. След това всички се отправиха за поклонение пред паметника на загиналия в неравен и открит бой с фашизма Марко Димитров Ангелов — Камен. Тук неговият близък другар Цвятко Йорданов разказа спомени за живота на Камен. След това народният партизанин Трифон Тодоров, който е бил заедно с Камен преди загиането му, обрисуваше борческите му качества.

Беше възпроизведен боят на Камен с полициите. С едноминутно мъжачие селските стопани почетоха светлата памет на героя. След това отново се върнаха на площада, където др. Борис Радославов нанесе кратък доклад за Ботев и падналите борци против фашизма.

Ганчо П. Йорданов, дописник

Мирен труд из родния край

Като истински стопанин

Като истински стопанин се отнася към производствените си задължения колективът на кожарската фабрика „Димитър Благоев“ в Габрово. Обещанието, дадено в отговор на призива на 25-те члени предприятия, държи на шрек всяко работническо сърце. Затова от началото на годината до сега резултатите неотклонно растат.

Планът за м. май е изпълнен още сутринта на 26-и както за твърдата, така и за лицевата кожа. До края на месеца работниците се задължиха да дадат на Родината допълнително над 8 тона гъон. За първите четири месеца на тази година от основни и спомагателни материали и електроенергия те спестиха 131 хиляди лева — значително повече от обещаното, а количеството на първокачествената продукция достигна 967 на сто, при план 83:2 на сто. И като венец на благородните усилия на колектива дойде и изпълнението на плана за печалбата; за 4 месеца те дадоха това, което се искаше от тях за 8!

На какво друго, ако не на патриотичния стремеж на работниците и инженерно-техническите кадри непрестанно да разкриват вътрешно-производствените резерви, да повишават производителността на труда и да поевтиняват продукцията се дължат тези радващи успехи!

За това говорят и упорито про-

вежданите мероприятия по подобряване рандемана на кожките, по укрепване технологичната дисциплина при всяка работна операция, по повишаване професионалната квалификация на работниците и т. н.

През тази година колективът усвои ново за него производство на хромов мешин от краищата на свинска кожа. Подценяването на тази задача можеше да доведе до понижаване общата производителност на труда, до преразход. Работниците и управлението проявиха загриженост. Организирах курс за квалификация и школи за високопроизводителен труд. И работата тръгна. Няма нито един работник под нормата, а 59 на сто от работниците изпълняват ежедневно по над 1:5 норма. А такива работници, като Ради Минчев, Кольо Колев, Христо Курумилев, които постигат 180—200 на сто изпълнение на нормата, не са единици.

Всички тези успехи на предприятието се градят върху подобрена партийна работа. Партийното бюро и организацията систематически се занимават с производствени въпроси. Стремят се по-дълбоко да вникнат в икономиката на предприятието и да подобряват своя контрол и разяснителна работа.

Вс. Пурел
сборник на в-к „Ворба“

ОКОПАВАТ ДОМАТИ

Кооператорите от ТКЗС в с. Джулиница, Г. Оряховско вече се увериха в преимушеството на окопаване зеленчуците с конски окопачки. Затова тази година подготвиха по-голяма площ за окопаване с окопачки.

Първа започна окопаването втора градинарска бригада, а младежкото звено вече го завърши. Доматите са в добро състояние и се очаква след две седмици да започне да зреє сортът „10 х Бизон“.

Кольо Хр. Колев, дописник

ГРИЖИ ЗА ЛОЗЯТА

Лозарството е основен източник на парични доходи за трудово-кооперативното земеделско стопанство в с. Лесичери, Павликениско. Затова кооператорите полагат големи грижи за получаване на високи добиви грозде. Те извършиха вече дълга резитба на винените лозя, а сега се борят за опазване на очертаната се богата гроздова реколта.

Борба с маната по гроздето се води по научния метод на съветския учен Вердеревски. За тази цел в района на стопанството е създаден наблюдателен пункт. В него се наблюдават температурите, валежите, росите и мъглите.

Кооператорите вече напърияха един път лозята и започнаха второто пръскане. В най-кратки срокове пръскат зачислените им площи лозя бригадите на Цвятко Ангелов и Кирил Радев.

Бордолезовият разтвор, с който пръскат, се приготвява механизирено в два резервоара, побиращи по 16,000 литри. Приготвеният по този начин разтвор е висококачествен, не се разхищава синият камък и се правят икономии на трудови.

Тодор Захариев, агроном

СВЕДЕНИЕ

за извършените полски работи от МТС в Търновски окръг към 31 май 1955 година

МТС	ОКОПАВАНЕ				Средна норма	Костта
	Общо	на лозя	на памук	От него		
	в %	в %	в %	в %	в %	в %
Г. Оряховица	40	14	30	20	240	
Камен	44-7	9	21	9	150	
Павликени	40	7	21	9	144	
Карансеп	32	13	14	15	0	
П. Тръмбеш	48	37	41	49	0	
Ресен	33	13	29	13	80	
Севлиево	21	0	—	16	118	
Общо за окръг	38-6	15-5	25-1	10-5	87	

Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира!

(Хр. Ботев)

ИЗГРАЖДА СЕ ЖИВОТЪТ, В ИМЕТО НА КОЙТО ТЕ ЗАГИНАХА

Севлиево околня има славно борческо минало, но най-светлите страници от нейната история бяха записани през периода 1941—1944 година. Непосредствено след нахлуването на хитлеристките орди в Съветския съюз, се създаде първата нелегална група в околията, а по-късно първата партизанска чета предимно от членове на Партията и РМС от борческото село Крушево. По призова и под ръководството на Комунистическата партия все нови и нови смели народни синове излизаха на откритата въоръжена борба срещу хитлеристките окупатори и кървавата фашистка диктатура в страната. Създаде се Севлиевишкият партизански отред, който в 1943 г. се обедини с Габровския под названието: Габровско-Севлиевишки партизански отред. Общо през този период Севлиево околня даде 133 партизани. Цялата околия се покори с мрежа от ятаци и подпомогачи на партизани.

Славни битки с въоръжената до зъби фашистка полиция и жандармерия води Габровско-Севлиевишкият партизански отред, венец на който беше известната в цялата страна Балванска битка. Борбата за свободата на народа беше смисълът и съдържанието на живота на народните партизани. Източник на сила и устойчивост в тежката борба им беше безпримерният героизъм на съветската армия, вярата в победния край на тази борба. Населението в околията с възторг отбелязваше всеки удар на партизаните върху разбеснените се фашистки банди, с присвити от болка сърца посрещаше съобщенията за всеки паднал в борбата партизанин. А жертвите не бяха малко. В неравната борба дадох своя прекрасен живот 49 партизани. Най-зверски бяха разстреляни 16 ятаци. Те загинаха свързани в победата. Последните им думи бяха: „Другари, продължете безмилостно борбата!“ Завета, който ни оставиха е—саможертвено, по техния пример, да изграждаме живота, в името на който те загинаха.

Признателните работници, трудещите се селяни, интелигенцията в околията свято пазят и осъществяват този завет. Изостаналата в миналото в икономическо отношение околия, днес под непрекъснатите грижи на Комунистическата партия и Народното правителство върви бързо напред в социалистическото си развитие и процъфтяване. Ежегодно се изменя обликът ѝ. На мястото на разкъсаните дребни занаятчийски работилници, днес издигат снага нови социалистически индустриални предприятия. С гордост работниците ги именуват с безсмъртните имена: на смелия командир на партизанския отред — Стоян Бъчваров (Мишо), на пламенния младежки ръководител — Ненко Илиев

(Лазар), на командира на първа партизанска чета — Цвятко Иванов (Андрей), на Ахмед Татаров (Благо), на Митко Палаузов. Двете гимназии в града носят имената на младежките ръководители, героически загиналите партизани — Владо Илиев (Здравко) и Цвятко Ганев (Петко).

Осъществява се заветната мечта на загиналите доблестни народни синове — да видят селското стопанство на околията тръгнало по пътя на съветските колхоза. Сега в околията има изградени 20 ТКЗС, които обхващат към 31 ва сто от селските домакинства и към 37 на сто от обработваемата земя на околията. Десетки трактори и седем комбайни пет победата си песен по хлеботорните поля. Убедили се в преимуществото на кооперативния строй, в настоящия момент към сто частни селски стопани са подали заявления за членове на ТКЗС.

На основата на икономическия подем на околията бързо се увеличава благосъстоянието на трудещите се. Повишава се непрекъснатото тяхната култура. Подобрива се битът им. Сега почти във всяко селище на околията се дават кинопрожекции. Само две села не са още електрифицирани. Радиофицирани са 16 села.

Героичният живот на падналите в борбата за народна свобода днес е вдъхновяващ пример на хилядите строители на новия живот. Расте непрекъснато армията на стахановците в промишлеността. Увеличава се производителността на труда. Кооператорите и частните стопани са в благодарно социалистическо съревнование за успешно изпълнение на селскостопанските задачи.

На паметната плоча върху издигнатия паметник в Севлиево, който се открива днес, на 2 юни, наред с имената на десетките загинали партизани и ятаци, блестят и имената на първите жертви на фашистката диктатура в околията — имената на убитите от фашистките изверги земеделци — единоронтовци през периода 1923—1925 година. Пролетната братска кръв днес сплитва силите на комунисти и сдружени земеделци в борбата за изпълнение на решенията на Шестия конгрес на Партията в областта на селското стопанство. И комунисти, и земеделци ясно разбират, че най-добрият паметник на загиналите другари представлява цялостното изпълнение на поставената задача за увеличаване добивите от растениевъдството и продуктивността от животновъдството — гаранция за непрекъснатото подобряване на материалното и културното благосъстояние на трудещите се.

Нанко Матиков,
секретар на ОК на БКП—Севлиево

ВЕЧНА СЛАВА НА ГЕРОИТЕ

Цвятко Иванов

Стоян Бъчваров

Ненко Илиев

Ильо Влаев — Яворец
Минчо Михайлов — Севлиево
Ганка Стефанова — Ряховците
Владо Илиев — Яворец
Хубан Кънев — Крушево
Вачо Цвятков — Коевци
Бончо Христов — Г. Косово
Бойно Дамбазов — Ловнидол
Иван Николов — Бара
Цвятко Ганев — П. Славейково
Юсеин Мутков — Г. Сливово
Ахмед Татаров — Севлиево
Димитър Палаузов — Шумата
Ганка Палаузова — Шумата
Иото Иванов — Младен
Минчо Георгиев — Младен
Васил Хубанов — Крушево
Петър Начев — Крушево
Иван Димитров — Крушево
Боря Илиев — Крушево
Спас Драшков — Шумата
Харалан Димитров — Крушево
Христо Хубанов — Крушево
Иван Станчев — Крушево
Иван Гюдженов — Г. Росица
Лалио Златев — Г. Росица
Атанас Стоянов — Г. Росица
Георги Христов — М. Вършен
Иван Колев — Кормянско
Иван Илиев — Кормянско
Стефан Минчев — Г. Калугерово
Иван Христов — Драгевци
Георги Николов — Севлиево
Васил Сърбенев — Севлиево
Параскева Енева — Коевци
Николай Енев — Коевци
Атанас Петров — Коевци

Георги Александров — Коевци
Доско Александров — Коевци
Богдан Борисов — Коевци
Владимир Енев — Коевци
Иван Григоров — Коевци
Иван Данилов — Коевци
Христо Толаров — П. Славейково
Панайот Вълчев — П. Славейково
Дончо Александров — Градница
Лалио Драгев — Драгевци
Тодор Янков — П. Славейково
Христо Марков — Ловнидол
Иван Банков — Бериево
Никола Драганов — Бериево
Минчо Кънев — Столът
Илия Петров — Крушево
Христо Петров — Крушево
Къно Христов — Крушево
Атанас Попов — Крушево
Трифон Христов — Крушево
Иван Минков — Крушево
Стефан Цвятков — Крушево
Илия Ненков — Крушево
Хубан Петров — Крушево
Иван Христов — Крушево
Минчо Попов — Ловнидол
Ненко Маринов — Ловнидол
Кунчо Гатев — Ловнидол
Стоян Метев — Ловнидол
Иван Станев — Ловнидол
Иван Кастров — Янтра
Минко Железов — Градница
Марин Попов — Сеник
Александър Драганов — Крамолин
Георги Златев — Кормянско
Марин Цвятков — Градница

ПЕСЕНТА НА БАЛКАНА

Вятърът свири
в усой, в дъбрави,
смила листа пожълтели.
Може ли някой
сега да забрави
тез, що за нас са
умрели?

Не, невъзможно!
Умират ли те?
... Песен подел е
Балканът,
той за героите
минали пей —
паднали в бой партизани.

Как в гората
във есенен ден
били се те със жандарми.
И многобройният
враг озверен
трима от тях е ударил.

Паднали са песен.

Плакали там
лайката, смирът,
земеделът.
Майки не свели
главите над тях,
сълзи от мъка не лежи.

Букът покрил ги
със плащ от листа,
милвал ги топлият вятър.
Борът на стража
стоял през нощта,
пяха им песни гората.

Пяла им песни
как много преди
крили се в нейните скоти
в бой със тирана
юначни деди —
горди и славни хайдуги...

Минало време.
Дошло по-добро —

сринали цар, господари.
И над обраслия
с лайкучки гроб
грейнала ясната заран.

Паметник днес
се белеи там, цфтят
ягоди, жълти иглики.
Мине ли пътник
по горския път
слага букет маргарити.

Тъй със цветя
оросени и свежи
гробът им цял е покрит.
Малка звездича
отгоре бележи
кой е под нея зарит.

Илия Пехливанов
литържежа — Драчово

БОЕН СЪЮЗ

Един от изтъкнатите и смели борци срещу кървавия монархо-фашистки режим, срещу потисниците и грабителите на отрудения селски народ, ратуващ за бойна дружба между работници и селяни в Севлиево околня бяха Марин Попов. Изминаха близо 30 години от когато вражески куршум прониза борческите гърди на закрилника и водача на сдружените земеделци в околията, но споменът за него, образът, пламенните слова и делата му са все тъй свежи, все тъй близки и неувяхващи. Неговият живот, борбите и делата му служат като пример за подражание и вдъхновяват последователите му да вървят смело и с твърди крачки по показания от него път.

Роден в с. Сеник през 1888 г. той израства в многолюдно семейство при неволи и лишения. На 22 годишна възраст се преселва в гр. Севлиево. Тук се включва в редовете на БЗНС и започва политическата си дейност. Горещ привърженик на кооперативното движение, той застава в челните редици на основателите на Популяриятна банка в Севлиево и на редица кооперации в селата.

Марин Попов е решителен противник на войните, бори се против намислата на България в Първата световна война. Сам е редактирал позиви, отпечатвал ги с верен другар в сухиндопските лозя и ги разпръсквал из цялата околия. Постъпването на Попов в редовете на армията го спасява от ръцете на полицията.

Но неговият дух е непокосен и на фронта. Тук, сред войниците, организира левчарски групи и ядра и води борба срещу войнолюбивите. Запозорен в подирива дейност, М. Попов бива изтеглен в тила.

След войната Марин Попов е издигнат за председател на околийската земеделска дружба в Севлиево. Тук разгъва активна политическа и стопанска дейност. Основана първия воден синдикат за използване водите на р. Росица. По негова инициатива се изгражда първата електроцентрала в околията в с. Батопово, като лично доставя от Виена необходимите за електроцентралата съоръжения. С неговата решаваща помощ бяха построени много училища, мостове, пътища и други.

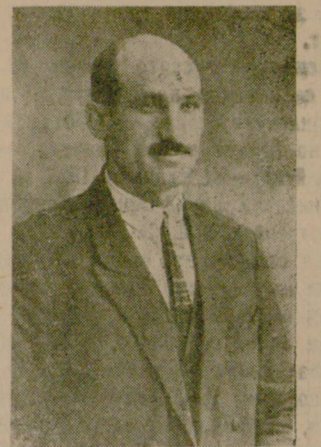
През 1922 г. Попов е избран за народен представител. Става председател на окръжната постоянна комисия в Търново, от което неуморно работи за прилагане програмата на БЗНС.

Повалената буржоазия е озлобена от дейността на Попов, той става тяхна привечна точка.

След деветоюнския кървав преврат за целия наш трудов народ настъпват черни дни на фашистка тирания. Марин Попов е арестуван, изтезаван. Септемврийското въстание го заварява в затвора. Тук той организира всички затворници да разбият стените му и се вляят в народното въстание.

Обаче, една картчевна рота обсажда от всички страни затвора и планът бива осуетен.

През 1924 г. Марин Попов пак е на свобода. Духът му е несломим и той отново е в челните редици на борбата. Като единоронтовец, повдига духа на земеделците, насочва ги за съвместна борба с комунистите срещу общия враг. В насрещните избори за народни представители Марин Попов е в единната листа с комунистите, но плачите на Цанков не позволяват заверяването ѝ. Гъвкавият ум на Попов преодолява и тази трудност. Въпреки нечувания терор и

беззаконията Марин Попов и другарят му Димитър Кандулов, член на БКП, са избрани за народни представители.

Като депутат той спечели любовта и сърцата на трудещите се селяни, с които поддържаше постоянна връзка.

Тъкмо това не можеше да понасат плачите на Цанков. Марин Попов е една от хилядите жертви на техния кървав монархо-фашистки режим. По предварително обмислен план на 25 юли 1925 година, когато трудещият се народ прибираше плод на своя труд, вражески куршум отне живота на Марин Попов. През тези дни на потисничество, зверства и убийства на най-добрите синове на народа бяха разстреляни най-близките сътрудници на Марин Попов — Георги Златев от с. Кормянско, Иван Смилов от с. Батопово, Александър Драганов от с. Крамолин и др.

Към светлата памет на пламенните единоронтовци трудещите се от Севлиево околия отдават заслужена почит, като поддържат паметника на БКП още по-здраво укрепват работническо-селския съюз — най-сигурната гаранция за извекдане до пълна победа делата, за които загинаха скъпите борци през кървавия фашистки режим.

Б. Михов

На снимката: Севлиево, паметникът на борците против фашизма.

пред, пред веригата на отделението. На поляната се виждаха успоредни следи от ски. От хижата долиташе шумът на битка. Альоша се измъчваше; малостта не му позволяваше да бъде търпелив. Той се изправи над една буха. Лилияна беше най-близко до него.

Пълните ѝ с възхищение очи като че ли говореха: колко млад, а какъв командир! В този момент изсвири куршум и мислите на Лилияна бяха нарушени. Альоша падна. Лилияна изтръгна... Бързо се прикляна до Альоша, надигна главата му, но тя безжизнено се отпусна на коленете ѝ. В замъгления поглед на Альоша все още напираше живот. Лилияна бързо извади бинт да го превърже, но беше вече късно. В очите застана смъртта.

Лилияна издърпа пушката от ръцете на Альоша и бързо застреля.

— Стреляй добре!

— Преследвай с приежки! — откъслено и глухо се носеше по веригата на отделението.

Отделението на Альоша се върна при хижата без своя командир. Другарите от ядрото на отряда се бяха пръснали около гроба на Хаджи Димитър.

Оживяването, характерно след всяка победа, беше помрачено от мъката по загиналите другари.

Бавно, уморено, Лилияна се изкачи по стъпалата на хижата. Няколко капки кръв на перилото не ѝ направиха впечатление. На стъпалата тя срещна Владо. Игривите му очи външно бяха непомени, а в действителност говореха много. Но Лилияна не ги разбра и продължи да се изкачва. Възпелите стъпала и излезе на площадката. До опръскания с кръв, каменен зид лежеше мъртвобратът ѝ Любо.

Лилияна се наклони назад да падне, но се задържа. В същия миг бързо коленичи на камения под и придигна студената окървавена глава на брат си. Така, с устрем

колко минути... После стана и тихо, през зъби пошепна:

— Любо! Палачи! — и тръгна към отряда. В крачките ѝ сега имаше повече бодорост. През напиратата в погледа мъка гореше по-голяма решителност за борба.

Обръщайки се, с къси погледи обхващаше хижата и се изтегляше в близката гора.

През време на битката дядо Христо остана в хижата. След това ни съпроводи до гората, където се намираше. Там дядо Христо се приближи до командира, прегърна го и го целува. След това се отдръпна, дигна юмрук и със старческа бодорост в гласа извика високо:

— Довиждане, соколи! Ще се видим с победа!

Държането на дядо Христо ни се видя затрогващо, героично. И ние искрено му се възхищавахме. Никой не виждаше свои героизъм в битката. Та и как иначе — нали това е нещо обикновено — това е животът ни.

Изтеглихме се. Колоната залъкути между дърветата. Шастави и горди чувства възбуждаха всички ни.

Отредът се движеше през мощна, девствена гора. Между Стара планина и Средна гора се простираше дългата лента на Подбалканската долина. Накъдето се обрънеш — величествени върхове! Отгоре неспират безкрай. Сравнено с тях мощна природа, физическото съществуване на човека изглежда нищо. С тези девствени сили на природата можеха да се сравняват само нашите идеи, нашата борба. А това ни изпълваше с гордост. Даваше ни сили. Това прави дребното човешко съществуване величаво, могъщо, силно!

А нима може и да има по-хубаво от това?

Митко Яворски
(Откъс от книгата
„Върни синове народни“)

БУЗЛУДЖА

Следващият ден — 25 януари — беше също тъй чист и тих, като предишния ден. Напрежението, което така бързо ни напусна през нощта, наново се възвърна. То се подсилваше и от факта, че днес щяхме да напуснем хижата. Прииждащите вълни на изгрева окървяваха сребристите дълбини на утринното небе. Утрото беше пилливо студено. Над оловния венец на мъгилите като малки островчета се издигаха побелелите чела на върховете. През разкъсаната корона на леда тук-там поглеждаха черни ивици земя. От покрива на хижата отворено-навреме се свличаха с шум оловно тежки капки вода.

Говехме се да напуснем хижата. Една група сечеше дърва. Маргарита подсилваше огъня, за да притопи по-бързо храната. Битовите занимания ни възвръщаха спокойствието.

Не беше тъй с командира. Той трябва да вижда по-далече, да мисли за отряда. Владо често излизаше при часовите. Взираше се през стъклата на бинокъла — нищо. Но това не продължи дълго. Зад гъмната стена на гората часовит забеляза да се движи колона жандармеристи. Владо забрани движението из хижата и се изкачи бързо при поста. Войниците идеха към хижата със ски.

Владо бързо слезе по стъпалата и разпредели отделенията.

— Второ отделение в засада — перило!

— Първо — в стаята до прозореца!

— Трето — до виа!

Командирът с това разкри и плана си: търпеливо да изчакаме врага и да му нанесем удар с изненада.

Отделенията заеха определените им позиции.

Всички ни завладя едно желание — да изненадаме и да бием врага.

Никой вече не се движеше из хижата. Чуваха се само разпореждания.

Колоната на врага се движеше бавно. От спокойния ни външек и разкъсан ред предположихме, че не са ни открили. Това очко повече разгорещаваше желанието ни да ги изненадаме и бием. Жандармеристите се виждаха ясно. Някой се наведе да оправи ската си, изостана и хоро, като се подпираше с щеките, наоколо.

— Еон! Еон! Еон! — викаше те, като изчакаха да им отговорят ехото и пак повтаряха.

— Вашата мама — еон, еон, еон! — напусна Енчо.

Тишина, напрежение! Колоната на врага се спуска по склона и тръгна по пътеката за хижата, но в гънката между двата скални жандармеристите оставиха ските си. Пръснаха се във верига и почнаха да се придвижват към хижата с приежки.

— Я! И те знаят, тяхната мама!

Устремите ни погледли не се отделиха от жандармеристите, които се надигаха, притичаваха на десет крачки и пак залягаха. Като небжика до около петдесет метра, ние разбрахме, че това е специално подготвена група за борба против партизани. Поставихме пръсти на спусците и чакахме. Веригата на врага бавно се приближаваше към нас. Напрежението ни се увеличаваше. Сърцата биеха по-бързо, дишането ставаше по-късо, а командирът не бързаше. Малките му подвижни очи играха бързо-бързо. Веригата на врага се надигна и направи приближка.

— Огън!

Пушките ни изтрещяха. Веригата на врага залегна, а след ми се разнесе нервният плясък на шмайзерите и отмереният тежък рев на картечните на врага. Отредът напусна първоначалната си позиция и с приежки заеха нова позиция от двете страни на хижата. При това положение, десният флаг на отряда оставаше по-слаб. Врагът също преустрои силите си. Битката прие относително спокоен характер. Използувайки преимуществото на автоматичното си оръжие, врагът се опита да обходи десния ни флаг, където силите ни бяха по-слаби. Вражеската верига си нагоре. По такъв начин за десния флаг се създаде реална опасност.

Спокойният характер на битката премина.

— Другари, стреляйте от прозореца!

Няколко други от четата на Бончук почнаха да стрелят от прозореца. Бончук втори пречеми работи си до рамката на прозореца и внимателно се прицелваше. По лицето му се четеше съсредоточено напрежение — ни един мускул не потръпваше. Той здраво притисна пушката си, като че той път беше сигурен в нея, както

в себе си. Врагът отлясно натискаше да обходи флага. Бончук втори стреля веднаж, два пъти. Врагът даде първата си жергва и видимо се откъсна да атакува.

Десният флаг на отряда беше подсилен и се разгъна по-добре. Като се изключи това, позициите ни останаха непроменени.

Битката отново прие спокоен вид. А това даваше възможност между кратките паузи на изстрелите да се чуват къси подвиквания:

— Падна!

— Цели се добре!

— Всеки патрон — враг!

— Трето отделение, Страхиле, придвижват се на линията на гроба на Хаджи Димитър.

Нашата воля и желание за победа се направляваха от командира. Нашите пушечни гърмежи и отворено-навреме честите изпуквания на пистолетите се смесваха с нервния забързан плясък на шмайзерите. Противниковата картечница равномерно и злобно ласеше:

— Ква-ка-та-та. Ква-ва-та-та.

Все още нито една страна не правеше опит за настъпление. Боят беше в оная фаза, когато и двете страни по външни признаци са равни, а фактически, по невидими признаци, които само се усещат — едната страна е в подготовка вече за атака. В този момент и най-добрите случаи води към развръзка на боя. Колкото и добре да си подготвен и въоръжен, изгуби ли пуля на боя, рискуваш да изгубиш победата. Критичният момент, в който трябва да се наеме решителният удар, в който случай не бива да отбегне от околото на командира. Той трябва да не изпусне нито един удар от забързаната пуля на боя. Боят не е само техника, а и чувство, желание, творческо действие, което излиза от рамките на всеки шаблон. В боя командирът трябва да бъде творец. Това може би е най-ценното качество на партизанския командир.

Разпорежданията на Владо бяха бързи и навремени, придвижваше се по веригата, караше се на тях, които не бяха залегнали добре, окръжаваше, направляваше, ръката му на командир се чувстваше от всички.

Убих го! — високо извика Енчо, изтръпнал от радост, готов да се надигне и политне след врага.

— Варна, Варна! — поде се по веригата на отряда парол за настъпление.

Набързаното през бож напрежение и ен-

Альоша се измести няколко крачки на-

За културен и забавен отход на трудещите се

Правилно организиран културен и забавен отход на работниците помага за тяхното идейно-политическо възпитание, за укрепването на физическите им сили и изпълнението на производствените планове.

В болшинството от предприятията на леката и хранителната промишленост, тоа отид добре се организира. Провеждат се забави със съдържатели литературно-музикални игри, организират се излети и екскурзии до близки исторически места, физкултурни игри и забави, срещи със стари партийни и профсъюзни дейци, срещи с работници от други предприятия и войскови подразделения, седанки в обществения и други.

Добре работят в това отношение профкомитетът и ДСНМ при ф-ка „23 декември“ в Габрово. Ползувайки съветския опит, те разработиха съвместен план за ежесмесно провеждане на така наречените „клубни вечери“, в които вземат участие както изградените художествени самодейни състави в предприятието, така и отделни самодейци. До сега са проведени 2 клубни вечери: „Вечер на селото“ и „Вечер на първенците в предприятието“. Ежесмесно в червения кърт се проектират филми, като за целта се ползват подвижният апарат на ОС на БСД. Посещението е масово. През цялата зима, а и сега, редовно се организират през почивния ден ежесмесни излети до младежкия почивен дом на „Соколяк манастир“, в които участват болшинството от младежите и девойките. В предприятието също така се провеждат редовно и литературно-музикални забави, седанки в обществения, посещения в ТКЗС, на което предприятието е поощрено, ползуват се профсъюзните почивни станции, в които само през 1955 г. досега са почивали над 30 работници и др. Сравнително добре се организират културният и забавният отход на работниците и във ф-ка „В. Коларов“ в Габрово. Редовно се провеждат забави с литературно-музикални програми, направени са 9 ежесмесни излети през почивните дни до младежкия почивен дом и други местности с над 500 души участващи, ежесмесно в общественият се провеждат седанки, които минават в ръководие, песни и игри. Организират се и срещи с младежи от други предприятия, с войскови подразделения, изпратени на почивка в профсъюзните почивни станции над 48 работници, редовно се

организиран физкултурни игри, тренировки, турнири и други.

През лятото на 1954 г. ф-ка „Балкан“ организира младежки лагер, през който преминаха много младежи и девойки, без да се откъсват от производството. Лагерт помага за укрепването на физическите им сили, за укрепването на колектива и идейно-политическото възпитание на младежите и девойките. Този лагер от 26 май отново е открит.

Грижи за организирането на културния и забавен отход на работниците се полагат и във ф-ка „Орел“—Габрово.

Добри успехи в организирането на културния и забавен отход на работниците и служителите имат и профкомитетите при ф-ка „В. Червенков“ в Габрово, ф-ка „Петолъчка“ в Севлиево, ф-ка „В. Коларов“ в Търново и др.

Добрите успехи в тия предприятия са резултат на общите усилия на профкомитетите и ДСНМ, на тяхното правилно отношение към този въпрос.

Не е така обаче във ф-ка „Народна република“ в Габрово. В това предприятие профкомитетът е председател др. Цоню Михайлов почти не полага грижи за организирането на културния и забавен живот на работниците и служителите. По това въпрос той мисли само на 1-ви май и 9-ти Септември, а през останалото време се ползуват само картите за почивка, които ОКПС им изпраща.

Във ф-ка „В. Коларов“ в Габрово има успехи в организирането на културния и забавен отход на работниците, но профкомитетът при предприятието с председател др. Цоню Лалев, почти не се интересува от този въпрос. За него се грижат ДСНМ, физкултурният колектив и домостроителите.

Във ф-ка „Райко Дамянов“—Габрово профсъюзната и младежката организации не полагат никакви грижи. Въпреки добрите условия за организиране на излети, забави, седанки, срещи за разгръщане на активна физкултурна дейност и т. н. и голямото желание на младежите, които не един път са поставили този въпрос пред профкомитета и ДСНМ, до сега не е направено нищо.

Поряди неправилното отношение на горните организации и липсата на грижи, младежите са принудени през почивните си дни да ходят в различните предприятия на забави.

Такова е положението и във ф-ка „Петко Денев“. Младежите в това предприятие

не помнят никога профкомитетът и ДСНМ да са се погрижили за организиране на забавния им отход.

И във ф-ка „В. Мавриков“ в Търново, въпреки че болшинството от заетите в производството са младежи, на тях не им се помага достатъчно, разумно да използват свободното си време. Профкомитетът много малко се интересува от този въпрос. При наличието на клуб в предприятието, работниците са оставени сами да организират забавния си и културен отход. Това принуждава особено младежите живущи в общежитието, да ходят на забави и вечеринки на други места и се прибират по-късно от установеното време, а и да не се задържат за дълго в общежитието.

С настъпването на летния сезон задачата за организирането на културния и забавен отход на работниците и служителите изтъква още по-силно и налага да се подобри работата. С това трябва да се заемат главно профкомитетите и комитетите на ДСНМ.

През този сезон особено е необходимо по-широко да се използват излетите и срещите. В нашия окръг има много прекрасни, забележителни исторически местности, до които е необходимо да се отиде, за да ги опознаят работниците. Трябва също така по-често да се организират забави и седанки, като се положат особени грижи за подобряване на литературно-музикалните програми. Срещите, които профкомитетите и о с о б е н о общежитието уреджат със стари партийни и профсъюзни дейци, трябва да се организират не само срещу 1-ви май и 9-ти Септември, но и през останалото време.

През миналата година в някои предприятия се откриха и обзавеждаха летни читалища. Сега тази форма трябва да се укрепи и разшири, възможности за такива читалища има във всички предприятия.

Физкултурните игри, срещи и др. трябва да се увеличат и подобрат, да се привлечат работниците масово да участват в тях.

Правилното организиране на културния и забавен отход на работниците и служителите ще помогне за тяхното комунистическо възпитание и предсрочното изпълнение на поставените от Партията и Правителството задачи.

Никола Ангелов, зав. кул.-мас. работа при ОКПС на работниците от леката и хранителната промишленост—Габрово.

За свободните часове

Задача „Библиотека“

Съставил: Т. Недев — Плачковци, Дряновско

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33
34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44

Началните букви на имената или презимената на писателите на долуизброените книги дават имената на авторите на националния химн на Народна република България.

1. Цупула; 2. В планините на Шкипертарите; 3. Платон Кречет; 4. Бедността не е порок; 5. Краляк Крав; 6. Победители на земните неща; 7. Велики дни; 8. Морската кула; 9. Шофьори; 10. Жена в морето; 11. Спомени; 12. Магния чука; 13. Сизифов труд; 14. Чифликът край границата; 15. Январско гняло; 16. Далеч от Москва; 17. Бойците на Фландрия; 18. Буря; 19. Полтава; 20. Тютюн; 21. Звезда на моря; 22. Кой в Русия живее добре; 23. Диви души; 24. Черноморци; 25. Земята на българите; 26. Триумфалната арка; 27. Москва в поход; 28. Нова земя; 29. Септември; 30. Стрелническия годин; 31. В навечерието; 32. Бед шед; 33. Якобинският клуб; 34. Дъга; 35. Краят на делите; 36. Значи ли, горо, помини ли; 37. Разгром; 38. Неволонтерите; 39. Железният поток; 40. Знаменосци; 41. Камската махала; 42. В полите на Витоша; 43. Доканан дъг; 44. Изгоненият владетел.

В решението да се посочат имената на писателите на изброените книги и имената на авторите на химна на НРБ.

Срок за изпращане решението 9. VI. 1955 г. Награди по жребие две книги.

ЛЯТНА ЧИТАЛНЯ

В с. Керека, Дряновско още през първите дни на м. май т. г. бе открита първата в околията лятна читалня и агитпункт. Подходящо украсени и подредени с литература, вестници и списания лятната читалня и агитпункт са добро и търсено място от кооператорите и учащата се младеж в селището за културен отход. Те не оставят нито час без посетители, а привечер, след усилната полска работа на блока, двадесетината стола, наредени около масата в читалнята, са недостатъчни за читателите.

Благодарение на създадения се интерес, библиотеката при читалището раздава вече за прочит над 200 тома книги месечно, докато само преди една година месечно се четяха по 40 до 50 тома книги.

Предстоящо е откриването на летни читалища в Дряново, Плачковци, Върбаново и др. Необходимо е примерът на читалището в с. Керека да последват всички читалища.

Руси Русев

МЛАДЕЖКА СРЕЩА

По инициатива на дружествата на ДСНМ в с. Никоп, Търновско на 22 май бе уредена друга среща с младежите и девойките от Ресенски район. На срещата дойдоха младежи и девойки от селата Ресен, Дичин, Кушина, Володей и Русяла.

Срещата стана в Никополски ад. Иструм (стария Никоп), край брега на река Росница. Тя бе открита с кратка литературна програма от членове на ДСНМ в с. Никоп.

Бившият партизански капитан Иван Узунов, участвал в Габровско-Севелинския партизански отряд, разказа спомени от партизанския живот. Срещата премина в другарска атмосфера.

Еню Ат. Ламбев

ОТ ВСЯКЪДЕ

Комитетът на ДСНМ във Второ средно смесено училище Г. Оряховица реши след приключване на учебната година и годишните изпити, учениците от Д. Оряховица, Драганово и гр. Ласковец да сформират бригади в помощ на ТКЗС в лятната кампания, а учениците от Г. Оряховица да се притекат на помощ на ДСНМ.

Оперетата „Дилияна“ представи на 18 май в с. Батак, Павлиненски самодейният колектив при читалище „Трезвено“ в Сухиндол. В салона дойдоха повече от 700 души. Те останаха много довольни.

(По дописки на П. Бабанов и Б. Бояджиев)

Физкултурен СПОРТ

Достойно да срещнем Деня на физкултурника

Наближава Денят на физкултурника — радостен празник на нашата силна, бодра и жизнерадостна младеж. На този ден хиляди физкултурници и спортисти ще направят преглед на своите успехи в учебно-спортната и организационната работа, ще покажат пред нашата общественост спортното си майсторство, ще засвидетелствуват своята любов и признателност към Партията и Правителството за неспирателните грижи, които полагат за развитието на физическата култура и спорта, своята непреклонна воля да живеят и спортуват в мир, да участвуват активно в социалистическото преобразование на нашата Родина.

В селата Денят на физкултурника ще се проведе на 19 юни, а в градовете на 3 юли.

За достойна среща и подобаващото отпразнуване Деня на физкултурника Окръжният комитет за физкултура и спорт разработи редица мероприятия. Предвижда се изграждането на организационни комитети, под чието ръководство ще се подготви и отпразнува денят. В мероприятията се изтъква, че с честването трябва да се помогне за качествено изпълнение на спортния календар и Държавния физкултурен план на ДСО и колективите.

На редица места вече започна подготовката. Градският комитет за физкултура и спорт в Търново прие план и го обсъди с широк актив. Запланувани са важни задачи, като почистването на физкултурните съоръжения, построяването на нови спортни площадки и др. Околийският комитет в Търново прие програма за състезания в селата и разпредели работниците и специалистите за оказване помощ при организирането и

честването на деня в селата.

Нужно е всички КФС, ДСО и колективи да разработят свои планове и програми, да ги съгласуват с партийните и младежките комитети с профсъюзните организации, читалищата, Отечествения фронт и ДОСО, за да се осигури и тяхната помощ.

Необходимо е също КФС и ДСО да се погрижат за уреждането на повече състезания, което ще помогне за изпълнение на постановлението на МС за подобряване на леката атлетика и гимнастиката. Така например би могло да се организират състезания по лека атлетика, гимнастика, спортни игри, борба, бокс, туристически походи, срещи на партизански обекти, на социалистически строежи и др. Трябва да се направи подходяща украса на всички игрища и стадиони, да се напишат диаграми за изпълнението на плана, да се уреди физкултурни кътове, а за пропагандирането на тържеството да се използват кината, радиовълните и пр.

В навечерието на деня могат да се организират факелни шашети, да се изнесат физкултурни продукции, да се уредят и други масови игри. В това начинание могат да вземат голям дял младежките спортни школи в окръга. В самия ден КФС и ДСО да изпратят в селата подготвени учебно-спортни кадри—съдии, състезатели първо-разрядници и най-добрите отбори за оказване помощ на колективите и отборите, за обмяна на опит и за разширяване връзките на физкултурниците и спортистите от селото и града.

На работа за образцова подготовка и отпразнуване Деня на физкултурника!

Тодор ЙОРДАНОВ

РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ НЕДЕЛНИТЕ ФУТБОЛНИ СРЕЩИ

Резултатите от проведените в неделя — 29 май мачове в окръга между отборите на „А“ окръжна група са следните: Дом офицера Г. Оряховица — „Червено знаме“ Търново 2:0; Дом офицера Търново — „Урожай“ П. Тръмбеш 6:0; Нското поделение — „Динамо“ Тръвна 1:1; „Червено

знаме“ Г. Оряховица — „Червено знаме“ Търново 1:1; „Червено знаме“ Еленя — „Урожай“ Сухиндол 2:0; „Урожай“ Б. Черква — „Сърп и чук“ Габрово 4:1; „Динамо“ Севлиево — „Локомотив“ Севлиево 1:0.

Вестник БОРБА помага

В брой 55 от 7 май т. г. поместихме дописка на тема: „Тревожно състояние на учебните звена“, с която критикувахме ОК на БКП в гр. Еленя.

Околийският комитет на Партията ни съобщава, че изнесеното в дописката отговори на истината.

За подобряване състоянието на учебните звена и за организирано приключване на учебната година, бюрото е взело бързи мерки; направено е съвещание с целия апарат на комитета. Членовете на ОК и сътрудниците на същия са разпределили и отговорят за качествено и организирано приключване на учебната година.

Мерки са набелязали и първичните партийни организации.

В брой 48 беше критикуван РКС „Солидарност“ — Г. Оряховица, че не винаги осигурява достояването на търсенето от селските стоки, че понякога им е продавал лошокачествени такива. Пишат ни, че са взели мерки за отстраняване на допуснатите грешки.

В същия брой на вестника в дописката „Не се учат от слабостите си“ критикувахме УС на ТКЗС в с. Длъгя, Дряновско за слаботе грижи, които полага към лозята. От ОНСД ни съобщават, че изнесеното отговори на истината. Дописката е разглеждана от УС на стопанството и са набелязани мерки за подобряване на работата. Лозята вече са отгребани. Извършена е резбиза на всички лозя, препоръчани са 76 декара и пр.

Гл. редактор: Христо Ст. Консулов

Промислено училище за ТРУДОВИ РЕЗЕРВИ № 54 — Габрово

Дирекцията на училището съобщава, че за учебната 1955/56 г. ще се приемат ученици за първи курс по следните специалности:

1. Възпопедачи кангарни — 5 младежи и 10 девойки
2. Възпопедачи цайхгарни — 5 младежи и 10 девойки
3. Възпопедачи — 10 младежи и 50 девойки

Кандидатите трябва да са завършили успешно 7 клас на народните училища и да са на възраст от 14 до 17 години и.

КАНДИДАТИТЕ ТРЯБВА ДА ПРЕДСТАВЯТ: 1) Заявление до директора на училището; 2) Свидетелство за завършено образование; 3) Акт за раждане; 4) Медицинско свидетелство с рентгенов преглед; 5) Свидетелство от МНСДТ.

Учениците ще се набират от следните околии: Габровска, София и София-ска, Сливенска, Казанлъшка, Троянска, Дряновска и Самоковска.

1—1 Заявленията се приемат до 30 юни 1955 г.

Промислено у-ще за ТРУДОВИ РЕЗЕРВИ № 62 — Габрово

Дирекцията на Промисленото у-ще за трудови резерви № 62, Габрово съобщава, че през новата учебна 1955/56 година в училището ще се приемат ученици в I-ви курс по специалностите: горно дамско облекло, горно мъжко облекло и обществено хранене.

Документите ще се приемат в дирекцията на училището от 1 до 30 юни т. г. Списъкът на приетите ученици ще се обяви в срок до 12 юли т. г. Учениците записани в отделите горно мъжко и дамско облекло не плащат такса, но са на собствена издръжка, а тия записани в отдела обществено хранене са на пълна държавна издръжка. Курсът на обучението е 2 годишен.

2—2

ОТ ДИРЕКЦИЯТА

Кооперация „МЕТАЛ“ — Търново

Кооперацията съобщава на нуждаещите се, че сезонът е благоприятен за извършване ремонти на водосточни тръби, улици, печки и други. Предлагаме на гражданите, учрежденията и предприятията, училищата и другите да направят заявка за ремонтите, за да не се чака през есента и зимата, когато става невъзможно всякакъв ремонт. Кооперацията поправя също електромотори, електрически котлони и уреди, радиоапарати, велосипеди, моторетки, като разполага с нов компресор за боядисване с бои автомобили, моторни кола, велосипеди и други. Поправят се също кантари, всякакви пишущи, сметачни и счетоводни машини.

Има отдел за поправка на часовници.

Поправяме и каландисаме бакъри и други съдове в работилници и на място при подаване, селкоопи, млекоопи и други.

Цени нормирани.

Гражданите! Не пропускайте случая и навреме осигурете предстоящите ремонти.

Справки: телефони 24-72, 25-18, 23-23 и 25-03.

3—3

От кооперацията

Къде стават мътни работи и кой ги мъти

(Продължение от бр. 65)

Глава II,

в която ще научите, как и защо се скараха „Топливо“ и „Пренос-превоз“ в Търново, с какво свърши спортът им и кой впецели от това.

Тази глава беше записана в бележника на нашия герой и я препечатвам досущ, както той я записал.

„Че има в нашия град „Топливо“, това и децата знаят и могат да ви посочат. Нали все то е в устата на техните татковци, щом дойде есента и вятърът насмете като разхвърляна преписка листата на дърветата. Ама това, че характерът на „Топливо“ не е много топъл и до днес никой не знае.

Договорили се „Топливо“ и „Пренос-превоз“. Едните ще доплатят топливото на хората, другите ще го превозват. Хубаво нещо. Всички знаете, че задружната работа е хем приятна, хем спорна.

Почнали да работят. Набавило „Топливо“ въглища. Стоварило ги на гарата и чакало „Пренос-превоз“ да ги извози. Чакат те, ама „Пренос-превоз“ и те чакат (не се знае какво) и въглищата стоят ли, стоят на гарата, докато по силата на природните закони придобият ново качество—лошо горене.

Сепнал се директорът на „Топливо“ — трябва магазин да се плаща, не е шегя. Товари си стои на гарата. Вземам той телефона и вика:

— Ало! Задругата ли е? ...

Ама, вие защо не возите? От колко време товарът стои на гарата!

— Защото и вие ни возите! — отвърнаха от задругата.

— Ама, как може!

— Ей така, може!

— Вие сте бюрократи!

— И вие сте бюрократи!

Ха-ха! Не мога повече да записвам. Колко смешен спор, нали? А през това време началникът на гарата навярно си мисли: „Тия от „Топливо“, хич не могат да си правят сметката. Та те за магазинаж ще платят

още веднаж въглищата. И къде им е кърът? Повече от 5,000 лв. чета бадева ще хвърлят“.

Но, ето че се налага да започнем

Глава III,

от която се вижда, че не само в Търново могат да се препират.

Тук нашият герой се упути към язовир „Ал. Стамболийски“. Какво ще прави там, не е известно, но изглежда малко го интересуват набиканите върху младите овощни дървета по шосето за Павликени телефонни стълбове. Тях той погледна с едно око усмихна се, подсвири (неизвестно на кого) и като махна с ръка, продължи пътя си.

Наближи язовира. В безкрайното му езеро се къпеше усмихнато утринното слънце, а на единия му бряг, като гигантска крайбрежна птица беше кацнала БЕЦ „Росица I“. Турбините й пръскаха сребърен воден прах, който блестеше на слънцето.

Прелест!

Но ето! Изведнаж наоколо

Декемврийска картинка (посвещава се в аванс)

— Да знаеш, свато, в това дърво колко грески има за длане!